

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 90/11
28.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.Н. и др, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези са ставом 2. и у вези са чланом 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 901/11 од 12.12.2011. године, подигнутом против решења Апелационог суда у Нишу Кж1 1676/11 од 31.05.2011. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 901/11 од 12.12.2011. године подигнут против решења Апелационог суда у Нишу Кж1 1676/11 од 31.05.2011. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. 261/11 од 04. 04. 2011. године, оглашени су кривим, и то: окривљени И.Н. и Ф.И., као саизвршиоци за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези са ставом 2. и у вези са чланом 33. Кривичног законика (став I), а окр. Н.А., за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног законика (став II) и осуђени сва тројица на казне затвора у трајању од по четири месеца у које им се урачунава време проведено у притвору почев од 30.01.2011.године па надаље. Истом пресудом (став IV) према окривљенима И.Н. и Ф.И. изречена је мера безбедности одузимања путничког моторног возила марке ... рег. ознаке ..., а сви окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка као у изреци те пресуде.

Апелациони суд у Нишу, решењем Кж1 1676/11 од 31.05.2011. године, уважењем жалбе браниоца окр. Н.А. из А., укинуо је првостепену пресуду Основног суда у Врању К 261/11 од 04. 04. 2011. године, у ставу II изреке и у

ставу III погрешно означеном као став IV у делу који се односи на окр. Н.А. и у том делу предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење, док у преосталом делу пресуда остаје неизмењена.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 901/11 од 12.12.2011. године против дела наведеног решења Апелационог суда у Нишу, „који се односи на окривљене И.Н. и Ф.И., а којим су њихове жалбе одбијене и првостепена пресуда у ставу I потврђена“, због повреде одредаба кривичног поступка – члан 368. став 2. у вези са чланом 385. став 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан и да је изостанком одлуке о жалби браниоца окривљених И.Н. и Ф.И., адв. З.С. повређен закон на штету ових окривљених и да донесе решење којим се наведена другостепена одлука укида и предмет упућује на поновно одлучивање другостепеном суду.

Врховни касациони суд је у смислу члана 422. став 2. ЗКП доставио по примерак захтева за заштиту законитости окривљенима И.Н. и Ф.И., њиховом браниоцу адв. З.С. из П. и браниоцу окр. Н.А. адв. И.К. из В. и у седници већа, о којој је обавестио Републичког јавног тужиоца у смислу члана 422. став 3. ЗКП, који седници није присуствовао, размотрио списе овог предмета, са решењем против којег је поднет захтев за заштиту законитости, па је по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Захтев за заштиту законитости подигнут је против означеног другостепеног решења Апелационог суда у Нишу, у делу којим је констатовано да „у преосталом делу пресуда остаје неизмењена“, чиме је, према наводима захтева, потврђена првостепена пресуда у делу којим је одлучено о кривици окривљених И.Н. и Ф.И. и тај део првостепене пресуде оправоснажен, а што, код чињенице да је жалбу против првостепене пресуде благовремено изјавио и бранилац ових окривљених и да о тој жалби није одлучено побијаним другостепеним решењем, представља повреду одредбе члана 385. став 3. ЗКП (да о свим жалбама другостепени суд одлучује једном одлуком) и повреду права на одбрану ових окривљених која је била од утицаја на правилно и законито доношење другостепене одлуке.

Међутим, констатација у побијаном другостепеном решењу (којим је укинута првостепена пресуда само у односу на окр. Н.А.), да првостепена пресуда у осталом делу, дакле у односу на окривљене И.Н. и Ф.И. остаје неизмењена, супротно наводима у захтеву за заштиту законитости нема значење потврђивања првостепене пресуде у том делу јер се првостепена пресуда може потврдити само другостепеном пресудом, а не и решењем којим се делимично укида првостепена пресуда. Стога, спорни део реченице у изреци побијаног другостепеног решења, односно констатација о неизмењености првостепене пресуде у преосталом делу, коју другостепено решење истина није ни требало да садржи, није од утицаја на правноснажност првостепене пресуде у делу о којем другостепени суд није ни одлучивао у жалбеном поступку, па је супротна тврдња у захтеву за заштиту законитости неоснована.

Повреда одредбе члана 385. став 3. у вези члана 368. став 2. ЗКП у конкретном случају, неосновано је истакнута у захтеву јавног тужиоца, јер се пропуст другостепеног суда у жалбеном поступку не може отклонити применом члана 385. став 3. ЗКП и доношењем одлуке у складу са том одредбом.

Разлози које јавни тужилац износи у захтеву за заштиту законитости, а тичу се спорне констатације у изреци другостепеног решења, не стоје и неприхватљив је предлог изнет у захтеву да Врховни касациони суд укине побијано другостепено решење будући да у односу на окр. Н.А. у другостепеном поступку по жалби није донета правноснажна пресуда већ је укинута првостепена пресуда, па би предложена одлука била на штету окр. Н.А. и за њу нема законског основа.

Међутим, стоји обавеза другостепеног суда да одлучи о благовременој жалби браниоца окривљених И.Н. и Ф.И., адвоката З.С., јер пропуст да се о тој жалби одлучи представља повреду права на одбрану окривљених И.Н. и Ф.И., а радње извршења кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 2. КЗ, ових окривљених, одвојене од радњи окр. Н.А., па је и другостепену одлуку могуће донети само у односу на ове окривљене.

Из изнетих разлога, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/2008) и применом члана 424. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Наташа Бањац,с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.**